

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **M. B.**, zastoupeného Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou se sídlem Nové sady 27, Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2002, č. 630 830 0295, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2004, č. j. 34 Cad 32/2003 – 75,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele advokátce Mgr. Magdě Havlové se přiznává odměna za zastupování ve výši 1300 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2002, č. xxxx, kterým mu byla zamítnuta žádost o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 odst. 3 a § 40 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění, protože v rozhodném období před vznikem částečné invalidity, tj. od 27. 8. 1992 do 26. 8. 2002 získal stěžovatel pouze 4 roky a 136 dní pojištění, nikoli

5 roků, požadovaných zákonem. Při posouzení věci vycházel krajský soud především z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“) v Brně ze dne 21. 10. 2004, v němž posudková komise postavila najisto datum vzniku částečné invalidity stěžovatele dnem 27. 8. 2002 a i když stěžovatel v průběhu řízení prokázal další dobu pojištění v trvání 53 dnů a dosáhl tak doby pojištění v trvání 4 roků a 189 dnů, přesto zákonnou podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod nadále neplní.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a správnímu orgánu vytýká, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci ve vztahu k podmínkách ust. § 38 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění, čímž porušil ust. § 3 odst. 4 zák. č. 71/1967 Sb. o správním řízení v platném znění a v důsledku toho i nesprávně posoudil jeho žádost o částečný invalidní důchod. Dále namítá neobjektivnost odborného posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, neboť ten neodpovídá jeho zdravotnímu stavu. Stěžovatel má zato, že podmínky částečné invalidity byly dány již přede dnem 27. 8. 2002. Namítá také, že hmotné zabezpečení pobíral v r. 1996 delší dobu než je uvedeno ve výpočtu potřebné doby pojištění. Následné podání zástupkyně stěžovatele ze dne 27. 1. 2006 doplněné sdělením stěžovatele ze dne 25. 1. 2006 podrobněji zdůvodňuje v kasační stížnosti uváděné pochybnosti o datu vzniku částečné invalidity. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2002 čís. 630 830 0295 žalovaná zamítla žádost o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 odst. 3 a § 40 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění s odůvodněním, že se stěžovatel stal podle posudku lékaře Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 29. 8. 2002 částečně invalidním podle ust. § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění od 27. 8. 2002, ale v rozhodném období před vznikem invalidity od 27. 8. 1992 do 26. 8. 2002 získal pouze 4 roky a 136 dní pojištění, nikoli dobu pojištění potřebnou pro nárok na částečný invalidní důchod, která u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků z posledních 10 roků počítaných zpět před vznikem částečné invalidity. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí upozornila na možnost posouzení dalších, v osobním listě neuvedených dob zaměstnání a na přípustný rozsah zápočtu doby evidence jako uchazeče o zaměstnání.

V žalobě ze dne 28. 10. 2002 stěžovatel namítal nesrovnalosti v započtených dobách pojištění, evidenci na úřadu práce, pobírání hmotného zabezpečení po 31. 12. 1995 a v dobách v zaměstnání. V průběhu řízení předložil listinné důkazy. V podání ze dne 29. 9. 2003 poprvé zmínil svůj zdravotní stav a doložil posudek lékaře MěSSZ v Brně ze dne 29. 8. 2002. Dne 29. 3. 2004 doručil krajskému soudu další lékařské zprávy o svém zdravotním stavu.

Při soudním jednání dne 19. 7. 2004 stěžovatel popsal vývoj svého zdravotního stavu a navrhl důkaz posudkem PK MPSV ČR Brno k ověření data vzniku částečné invalidity.

Krajským soudem vyžádaný posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně ze dne 21. 10. 2004 potvrdil vznik částečné invalidity dnem 27. 8. 2002 poté, co na základě dostupné zdravotní dokumentace od r. 1981 posudková komise podrobně zhodnotila vývoj zdravotního stavu stěžovatele, zejména zdravotních potíží,

způsobujících dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. V případě posudkově významného výsledku lékařského vyšetření v r. 1999 a 2000 stanovila míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti, ale teprve výsledky ortopedického vyšetření ze dne 27. 8. 2002 po posudkovém zhodnocení společně s postižením očním odpovídaly částečné invaliditě.

Ve správním spise založený osobní list důchodového pojištění ze dne 30. 9. 2002 vyhotovený k napadenému rozhodnutí, obsahuje mimo jiné žalované známou dobu pojištění v posledních 10ti letech před vznikem částečné invalidity, tj. od 27. 8. 1992 do 26. 8. 2002, která činí 4 roky a 136 dnů.

Osobní list důchodového pojištění ze dne 26. 8. 2003, vyhotovený na základě dodatečně předložených listinných důkazů, eviduje v rozhodném období navíc 46 dnů zaměstnání, tj. celkem 4 roky a 182 dnů.

Přehled evidencí uchazeče Úřadu práce Brno město ze dne 30. 10. 2002 předložený stěžovatelem v průběhu řízení před soudem obsahuje údaje o evidenci stěžovatele od 22. 12. 1991 do 30. 10. 2002, tj. i v rozhodném období od 27. 2. 1992 do 26. 8. 2002. Potvrzuje pobírání hmotného zabezpečení uchazeče o zaměstnání od 1. 5. 1996 do 20. 6. 1996 a od 27. 9. 1996 do 31. 10. 1996. Stejně údaje obsahuje přehled evidencí uchazeče z 31. 7. 2002 vyžádaný žalovanou v jejím řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně co do uplatněného důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když stěžovatel jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti namítal nesrovnalosti v dobách pojištění, v evidenci na Úřadu práce Brno město, v pobírání hmotného zabezpečení po 31. 12. 1995 a v dobách zaměstnání.

Krajský soud v Brně v průběhu řízení zjistil a ve svém rozsudku též uvedl, že je nutno stěžovateli započítat dobu pojištění v trvání 46 dnů, tj. doby pracovního poměru u D. B. od 16. 11. 1994 do 31. 12. 1994, kterou dodatečně doložil a dále sám provedl opravu doby zápočtu pojištění podle ust. § 5 odst. 1 písm. u) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění v trvání pěti dnů od 1. 5. 1996 do 5. 5. 1996 a dvou dnů od 26. 8. 1999 do 28. 8. 1999, které žalovaná nezapočetla v rozporu s podklady ve svém správním spise. Shledal, že ani tento dodatečný zápočet doby pojištění v trvání 53 dnů neovlivnil zákonnost napadeného rozhodnutí, protože ke dni vzniku částečné invalidity 27. 8. 2002 má stěžovatel zhodnocenou dobu pojištění v trvání 4 roků a 189 dnů, nikoli zákonem požadovaných 5 roků. Kasační námitka, týkající se neúplného zápočtu doby pobírání hmotného zabezpečení uchazeče o zaměstnání v roce 1996 je zčásti důvodná, jak vyplývá ze shora uvedených zjištění. Stěžovatel v průběhu soudního řízení předložil přehled úřadu práce o evidenci uchazeče o zaměstnání ze dne 30. 10. 2002 se stejnými údaji jako má přehled ve správním spise. Jediné pochybení správního orgánu nemající vliv na zákonnost rozhodnutí, a to zápočet doby pobírání hmotného zabezpečení uchazeče o zaměstnání od 1. 5. do 5. 5. 1996, napravil soud ve svém rozsudku. Stěžovatel svou stížní námitku nijak nekonkretizoval a nedoložil žádnou listinou, proto ji Nejvyšší správní soud posuzoval na základě listinných důkazů shora uvedených.

Stížní námitka spočívající v nesprávně stanoveném dni vzniku částečné invalidity byla Nejvyšším správním soudem posouzena, i když ji stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s.. Krajský soud se touto žalobní námitkou zabýval a k ověření vzniku částečné invalidity vyžádal posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR se sídlem v Brně, v němž posudková komise stanovila vznik částečné invalidity dnem 27. 8. 2002. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje posudek za úplný, přesvědčivý a správný a vznik částečné invalidity najisto postavený. Posudková komise posuzovala vývoj zdravotního stavu

stěžovatele na základě dostupné zdravotní dokumentace od r. 1981, podrobně jednotlivá zdravotní postižení hodnotila a stanovila míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti na základě závěrů obsažených v lékařských nálezech i v době před 27. 8. 2002. Podrobně poté zdůvodnila, proč stav páteřních potíží na základě posuzované lékařské zprávy dosud neodpovídá žádnému stupni invalidity. Rovněž výsledky očních vyšetření, které měla posudková komise k dispozici, byly řádně a podrobně posudkově zhodnoceny. Nejvyšší správní soud proto nemá důvod pochybovat o závěru posudku PK MPSV ČR ze dne 21. 10. 2004 a o vzniku částečné invalidity dne 27. 8. 2002.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaná zamítla žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 odst. 3 a § 40 zák. č. 155/1995 Sb., v platném znění v souladu se zákonem. Řízení před krajským soudem pak netrpělo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Naopak soud se zabýval věcí v širším rozsahu, než jak bylo stěžovatelem vymezeno v žalobě v řádné lhůtě. V souhrnu tak nedošlo k naplnění dovozovaného důvodu kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nemá však také právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, ani nebyly zjištěny žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro jejich fakultativní přiznání. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1, 2 a 8 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovené zástupkyni stěžovatele platí stát (§ 35 odst. 7 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za čtyři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti 27. 1. 2005 a 6. 5. 2005 a porada s klientem dne 23. 1. 2005 v celkové výši 1000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za čtyři úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1300 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu